

ere anvendte, men den, til hvem Tilstaelsen er afgiven, edelig benægter Saadant, bliver Tilstaelsen tilstedelig som Bevismiddel, medmindre den Anklagede kan godtgjøre sin Paastands Rigtighed med tilstrækkelig Beviser.

§ 236.

At en Forbrydelse er begaaet, kan kun bevises ved den Anklagedes Tilstaelse, naar denne bestrykes af andre under Sagen oplyste Omstændigheder. Derimod kan den Anklagedes Skyld, naar det er bevist, at en Forbrydelse er begaaet, godtgjøres ved hans egen Tilstaelse, naar denne ikke staaer i Strid med, hvad der ibrigt er oplyst under Sagen.

§ 237.

Den, som er berøvet Fornuftens Brug paa den Tid han skal aflægge Vidnesbyrd, eller var det, da den Begivenhed indtraf, om hvilken han skal afgive Forklaring, kan ikke føres som Vidne. Eiheller kan det tilstedes den, som i den Grad er blottet for religiøse og moraliske Begreber, at han ikke har nogen klar Forestilling om Betydningen af en Ed eller et høitideligt afgivet Løfte eller Forsikring, at aflægge Vidnesbyrd i nogen Straffesag, hvilket ligeledes gjælder om den, som er domfældt for at have afgivet falsk Vidnesbyrd.

§ 238.

Børn kunne kun edfæstes som Vidner, naar Formanden ved at udspørge dem har forviøst sig om, at de ere istand til at fatte Edens Vigtighed og Hellighed og det Ansvar, man paadrager sig ved at aflægge falsk Vidnesbyrd.

§ 239.

Ægtefæller kunne ikke føres som Vidner imod hinanden i Sager, i hvilke Straffen maa falde ud til Bøder.

Ei heller kunne Sagsførere føres som Vidner angaaende det, som er dem betroet, efterat de ere antagne som Forsvarere, af Personer med Hensyn til den Sag, de forsvare for dem, eller af Personer, som, efterat Sag er reist, have henvendt sig til dem om at paatage sig Forvaret og i denne Anledning gjort dem Meddelelser, selv om vedkommende Sagsfører ikke har villet paatage sig Forvaret.

§ 240.

Intet Vidne er pligtigt at bevare noget Spørgsmaal, naar Svaret vil kunne benyttes mod Vidnet selv som Bevis for en Forbrydelse.

§ 241.

Formanden forebygger, at Vidnet bevarer Spørgsmaal, hvis Besvarelse kunde have statsfarlige Følger. Ansees Besvarelsen af væsentlig Betydning for Sagens Oplysning, kan han udsætte Sagen, forsaavidt det kan forventes, at Hindringen for Besvarelsen vil bortfalde; dog kan Sagen ikke af den Grund udsættes længere end til den næste Retsamling.

§ 242.

Et Vidne maa kun afgive Forklaring om saadanne Begivenheder og Forhold, hvorom det selv har personlig Kundskab, hvormod det ikke kan tilstedes samme at give Forklaring om Noget, der kun støtter sig til, hvad Vidnet har hørt af Andre, medmindre det, der skal oplyses, netop angaaer et Udsagn af en Anden eller et Rygte eller den almindelige Dom om visse Forhold eller visse Personer.

§ 243.

Naar en Person, mod hvem en Forbrydelse er begaaet, der har havt hans Død til Følge, paa Dødsleiet med fuld Bevidsthed om den umiddelbare Livsfare, hvori han er, har afgivet Forklaring om Maaden, hvorpaa Forbrydelsen er udøvet, og de dermed forbundne Omstændigheder, kan det tilstedes den, til hvem saadan Forklaring er afgivet, at aflægge Vidnesbyrd herom. Er Forklaringen strax nedskreven, skal den saaledes forfattede Optegnelse fremlægges i Retten. Ingen kan imidlertid sælbes paa Grund af et saadant Vidnesbyrd, medmindre dette bestrykes ved andre under Sagen fremkomne Oplysninger.

§ 244.

Spørgsmaal til et Vidne maa ikke stilles saaledes, at det, der skal bevises, forudsættes som givet, eller at Svaret lægges Vidnet i Munden.

§ 245.

Vidnet maa ikke svare ved at oplæse nedskrevne Optegnelser; dog kan det eftersee saa-